

Шопіна Ірина Миколаївна,
доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри адміністративно-правових дисциплін
Львівського державного університету внутрішніх справ МВС України
м. Львів, Україна,
ORCID ID 0000-0003-3334-7548

СТРАТЕГІЧНІ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ПРАВОВА КАТЕГОРІЯ: ПОНЯТТЯ ТА РОЗВИТОК

Стаття присвячена визначенню сутності стратегічних комунікацій у правовому аспекті. Обґрунтовано, що завдання правової науки мають включати формулювання визначення поняття “стратегічні комунікації” в аспекті інформаційної діяльності суб’єктів публічного адміністрування і підготовку пропозицій щодо відповідних змін до правових актів, в яких закріплено їх правовий статус.

Констатовано, що поняття “стратегічні комунікації” може розумітися у широкому та вузькому сенсі. Доведено, що здійснення стратегічних комунікацій належної якості виступає обов’язком органів публічного адміністрування, який має знайти своє закріплення в законодавчих і підзаконних правових актах, які визначають адміністративно-правовий статус означених органів.

Ключові слова: стратегічні комунікації, правове забезпечення, правова наука, публічна дипломатія, зв’язки з громадськістю, інформаційна культура, правосвідомість.

Забезпечення національної безпеки за умов розвитку інформаційних технологій поставило на порядок денний проблему вироблення стратегії захисту від численних деструктивних інформаційних впливів, у першу чергу – з боку держави-агресора – Російської Федерації. Умови ведення гібридних війн передбачають систематичне здійснення противником інформаційно-психологічних операцій, спрямованих на руйнування сталих правовідносин у всіх сферах життєдіяльності держави, дискредитацію представників посадових осіб та представників громадянського суспільства, зниження боєздатності військових формувань тощо. Досягнення високого рівня захищеності державного суверенітету, територіальної цілісності і демократичного конституційного ладу та інших життєво важливих національних інтересів від реальних і потенційних загроз в умовах експоненціального розвитку інформаційних технологій потребує переосмислення існуючих систем обміну інформацією. Вказане і обумовлює увагу до феномену стратегічних комунікацій.

Слід сказати, що останнім часом спостерігається активізація наукових досліджень проблематики стратегічних комунікацій фахівцями з військових, політичних наук та зі спеціальності “національна безпека”. Це цілком природно, адже держава, в якій вже шість років тривають бойові дії, яка вже кілька десятиліть є об’єктом інформаційно-психологічних операцій з боку Російської Федерації,

потребує зміцнення інформаційно-комунікаційної складової національної безпеки і оборони. Серед таких досліджень хотілося б назвати роботи А.В. Баровської [1], С.А. Гуцал [2], О.П. Дзьобаня [3], Д.В. Дубова [4], Г.Г. Почепцова [5], Є.Б. Тихомирової [6], О.Ф. Сальникової та ін. [7]. Активно розробляються соціологічні, психологічні та управлінські аспекти стратегічних комунікацій. Однак саме до завдань правової науки, на нашу думку, належить формулювання визначення поняття “стратегічні комунікації” в аспекті інформаційної діяльності суб’єктів публічного адміністрування і підготовка пропозицій щодо відповідних змін до правових актів, в яких закріплено правовий статус вказаних суб’єктів. Крім того, відповідного науково-правового супроводження потребує проблема встановлення юридичної відповідальності для суб’єктів правовідносин у сфері стратегічних комунікацій, а також розробка правових аспектів складових стратегічних комунікацій – публічної дипломатії, зв’язків із громадськістю, військових зв’язків, інформаційних та психологічних операцій, та інших заходів, спрямованих на просування цілей держави.

Мета статті полягає у визначенні правових аспектів категорії “стратегічні комунікації”.

Вважається, що термін “стратегічні комунікації” (STRATCOM) виник у Сполучених Штатах Америки у військовому середовищі у середині 2001 р. До середини 2006 р. це поняття головним чином використовували у США, однак гібридний характер сучасних війн обумовив його поширення у багатьох державах світу, оскільки суспільне сприйняття певної війни здебільшого сформовано нарративом, який керівництво країни створило та поширює для пояснення причин війни, її цілей та свого головного завдання [8, с. 5]. На сьогодні у США визначення “стратегічні комунікації” у Словнику військових та пов’язаних термінів Міністерства оборони США визначається як сфокусовані Урядом США зусилля на розуміння та залучення ключових аудиторій до створення, посилення чи збереження сприятливих умов для просування інтересів, політики та цілей Уряду США через використання скоординованих програм, планів, тем, меседжів (повідомлень) та продуктів, синхронізованих з діями всіх інструментів національної могутності [4, с. 11]. Одночасно у зарубіжних доктринальних джерелах існує і більш широке розуміння вказаного поняття: так, К. Пол пропонує послуговуватись іншим поняттям: “координовані дії, меседжі, зображення та інші форми сигналів або участі, що призначені інформувати, впливати чи переконувати цільові аудиторії (selected audiences) у підтримці національних цілей” [9].

У національному законодавстві легальне визначення досліджуваного поняття міститься у чинній Воєнній доктрині України, в якій стратегічні комунікації розуміються як скоординоване і належне використання комунікативних можливостей держави – публічної дипломатії, зв’язків із громадськістю, військових зв’язків, інформаційних та психологічних операцій, заходів, спрямованих на просування цілей держави [10]. У п. 41 вказаного правового документа визначається місце стратегічних комунікацій у структурі інформаційної політики, зокрема, зазначається, що з метою досягнення переваги над воєнним противником мають бути посилені заходи з реалізації державної інформаційної політики на тимчасово окупованій противником території і міжнародній арені; забезпечення інформаційної

складової воєнної безпеки здійснюватиметься шляхом запровадження ефективної системи заходів стратегічних комунікацій у діяльність органів сектору безпеки [10].

Слід сказати, що в Україні необхідність вироблення комунікативних стратегій на рівні правотворчої діяльності була усвідомлена ще раніше. Н.О. Агафонова справедливо звертає увагу на той факт, що 13 січня 2010 року Кабінет Міністрів України схвалив Концепцію проекту Закону України “Про основні засади державної комунікативної політики”, який досі ще не розроблений і не прийнятий. Саме в цьому документі вперше було заявлено про необхідність визначити понятійно-категоріальний апарат державної комунікативної політики (чого досі не зроблено на законодавчому рівні) й було визнано необхідність запровадження принципу партнерської взаємодії, що реалізується не тільки через функцію інформування населення, а й шляхом встановлення ефективного зворотного зв'язку, організації громадського контролю за діяльністю органів державної влади та органів місцевого самоврядування [11, с. 18]. Втім, потреба у правовому забезпеченні комунікацій органів влади України з громадськістю не втрачала своєї актуальності, і вагомі здобутки у цій сфері слід відмітити у системі судової влади (у рамках судової реформи та євроінтеграційних процесів). Так, Радою суддів України спільно з Проектом агентства США з міжнародного розвитку (USAID) “Справедливе правосуддя” та Центром суддівських студій було розроблено Інформаційно-комунікаційну стратегію Ради суддів України, метою якої проголошувалося підвищення незалежності та самостійності правосуддя через налагодження стратегічно спланованої та системно організованої інформаційної діяльності, спрямованої на зростання авторитету судової влади в суспільстві. Вказану стратегію було затверджено рішенням Ради суддів України № 72 від 30 листопада 2012 року [12], а її прийняття спричинило прийняття інших концептуальних документів. 22 листопада 2013 року Пленум Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ своєю постановою № 10 затверджує Комунікаційну стратегію Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, метою якої стало “здійснення зовнішньої та внутрішньої комунікації, вона включає в себе сукупність комунікативних засобів, методів, прийомів і технік, що сприяють наданню об'єктивної інформації про діяльність суду і суддів, налагодженню постійного зацікавленого діалогу із суспільством, забезпеченню незалежності судової влади, гарантуванню законності та правопорядку, здійсненню об'єктивного і неупередженого правосуддя, а також задля наближення українського судочинства до європейських стандартів, формування позитивного іміджу судової системи України в суспільстві” [13].

Втім, слід сказати, що сутність, суб'єкти та критерії результативності комунікації судів із органами держави та суспільством у вказаних правових документах було визначено недостатньо конкретно. Такі напрями і заходи реалізації стратегій, як “зміцнення системи органів суддівського самоврядування через налагодження та підтримку ефективного інформаційного простору судової влади та співпраці Ради суддів України з Радами суддів господарських, адміністративних та загальних судів”; “налагодження постійно діючої системи навчання та підвищення кваліфікації для суддів та працівників судової влади по здійсненню на високому рівні

інформаційної діяльності судової системи” [12] є занадто загальними для практичного виконання і відстеження результатів будь-якого реформування.

Про декларативний характер вказаних комунікаційних стратегій свідчить і динаміка рівня довіри громадян до судової влади: у лютому 2015 року не довіряло судам 67 %, а у лютому 2020 року – вже 75,6 % опитаних [14]. Безумовно, довіра громадян до органів державної влади залежить не лише від побудови системи комунікативних зв'язків, а й безпосередньо від діяльності вказаних органів, а також від невизначеної кількості інших чинників, у тому числі тих, на які ці органи не здатні вплинути. Однак спроби вплинути на комунікацію судів з громадськістю шляхом розробки відповідного правового підґрунтя свідчать, на нашу думку, щонайменш про дві тенденції: по-перше, про засадниче значення у процесах реформування органів влади їх відкритості, прозорості та правильної побудови комунікацій; і, по-друге, про необхідність спиратися під час вироблення комунікативних стратегій не лише на досвід радянських і раннях пострадянських часів становлення нашої держави, а й на новітні розробки у царині соціальних наук, підкріплені до того ж відповідним науковим обґрунтуванням. Можливість активно використовувати систему стратегічних комунікацій корелює з високим рівнем розвитку інформаційної та правосвідомості, оскільки “без наявності притаманних інформаційній культурі елементів, зокрема, вміння отримувати з різноманітних джерел, аналізувати певні відомості, робити з них висновки, структурувати отриману інформацію, сформулювати правосвідомість неможливо” [15]. Додамо, що зволікання у вирішенні завдання формування розгалуженої і ефективної системи стратегічних комунікацій призводить до втрати позицій органів публічного адміністрування нашої держави в умовах жорсткої конкуренції між трансляторами інформаційних впливів, яка змушує їх постійно удосконалювати способи та методи своєї діяльності [16, с. 136].

Можна констатувати, що поняття “стратегічні комунікації” може розумітися у широкому та вузькому сенсі. У найбільш широкому сенсі, який характеризується комплексним характером і включає управлінські, соціологічні, маркетингові, правові, військові та інші аспекти, стратегічні комунікації можна охарактеризувати як сукупність дій суб'єктів впливу, спрямованих на досягнення цілей комунікації (відповідно, такі цілі можуть бути управлінськими, комерційними, політичними та ін.). У правовому сенсі стратегічні комунікації постають як визначені Конституцією та міжнародними договорами України, законами України та підзаконними правовими актами види інформаційної діяльності суб'єктів публічного адміністрування та інститутів громадянського суспільства, спрямовані на досягнення їх цілей глобального характеру.

Розгляд сутності стратегічних комунікацій вимагає відповіді на питання: а чи є стратегічні комунікації предметом регулювання права? Відповідь на нього, на нашу думку, слід шукати у ч. 2 ст. 6 Конституції України, якою визначено, що органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України [17]. Стратегічні комунікації є складовою таких напрямів державної інформаційної політики, як створення умов для формування в Україні інформаційного суспільства; забезпечення відкритості та прозорості діяльності суб'єктів владних повно-

важень; створення інформаційних систем і мереж інформації, розвиток електронного урядування; постійне оновлення, збагачення та зберігання національних інформаційних ресурсів; забезпечення інформаційної безпеки України; сприяння міжнародній співпраці в інформаційній сфері та входженню України до світового інформаційного простору (ст. 3 Закону України “Про інформацію”) [18]. Стратегічні комунікації інститутів громадянського суспільства обумовлені їх власними цілями, визначеними відповідно до їх дискреційних повноважень, а у деяких випадках – визначені законами України (наприклад, ст. 26 Закону України “Про національну безпеку України”). При цьому ми жодним чином не заперечуємо проти визначення поняття стратегічних комунікацій у Воєнній доктрині України. Однак, якщо оперувати категоріями правового статусу органів публічного адміністрування, “використання можливостей” уявляється нам некоректним у правовому сенсі терміном. Кабінет Міністрів України, центральні та місцеві органи виконавчої влади, інші суб’єкти правовідносин у сфері публічного управління не використовують можливості (як то цілком справедливо для Сил оборони, наприклад), а реалізують свої права, виконують свої обов’язки, і, у випадку їх неналежного виконання, несуть за те встановлену законом відповідальність. І здійснення стратегічних комунікацій належної якості, на нашу думку, виступає обов’язком органів публічного адміністрування, який має знайти своє закріплення в законодавчих і підзаконних правових актах, які визначають адміністративно-правовий статус означених органів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Баровська А.В. Стратегічні комунікації: досвід НАТО. Стратегічні пріоритети. 2015. № 1. С. 147–152.
2. Гуцал С.А. Публічна дипломатія та стратегічні комунікації: визначення концептуальних основ. Міжнародні відносини. Серія “Політичні науки. 2015. № 9. URL: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pol_n/article/viewFile/2769/2473. (дата звернення: 11.03.2020).
3. Дзьобань О.П. Стратегічні комунікації: до проблеми осмислення сутності. Міжнародні відносини: теоретико-практичні аспекти. 2018. № 2. С. 254–264.
4. Дубов Д.В. Стратегічні комунікації: проблеми концептуалізації та практичної реалізації. Стратегічні пріоритети. 2016. № 4 (41). С. 9–23.
5. Почепцов Г.Г. Стратегічні комунікації: стратегічні комунікації в політиці, бізнесі та державному управлінні. Київ: Альтерпрес, 2008. 216 с.
6. Тихомирова Є.Б. Стратегічні комунікації як один з пріоритетів глобальної стратегії зовнішньої політики і безпеки ЄС. Міжнародні відносини. Серія “Політичні науки. 2017. № 14. URL: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pol_n/article/viewFile/3068/2756 (дата звернення: 11.03.2020).
7. Сальнікова О.Ф., Кушнір В.О., Чернобай О.Ю. Розбудова системи стратегічних комунікацій: досвід НАТО. Інвестиції: практика та досвід. 2019. № 21. С. 84–89.
8. Гребенюк М.В. Основи стратегічних комунікацій за стандартами НАТО: навч. посіб. Київ: НУОУ ім. Івана Черняхівського, 2017. 180 с.
9. Paul Christopher. Strategic Communication: origins, concept, and current debates. PRAEGER, 2011. 240 p. Цит. за... Дубов Д.В. Стратегічні комунікації: проблеми концептуалізації та практичної реалізації. Стратегічні пріоритети. 2016. № 4 (41). С. 9–23.
10. Воєнна доктрина України: затверджена Указом Президента України від 24 вересня 2015 року № 555/2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/555/2015#Text> (дата звернення: 11.03.2020).
11. Агафонова Н.О. Нормативно-правове регулювання взаємовідносин органів публічного управління у сфері правосуддя і громадськості. Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія “Державне управління”. 2018. Т. 29 (68). № 3. С. 17–22.

12. Про Концепцію інформаційної стратегії Ради суддів України: Рішення Ради суддів України № 72 від 30.11.2012. URL: <https://rsu.court.gov.ua/rsu/rishennya/mfh> (дата звернення: 11.03.2020).

13. Про Комунікаційну стратегію Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ: постанова Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ 22.11.2013 № 10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010740-13#Text> (дата звернення: 11.03.2020).

14. Оцінка громадянами діяльності влади, рівень довіри до соціальних інститутів та політиків, електоральні орієнтації громадян (лютий 2020 р.). URL: <http://razumkov.org.ua/napriamku/sotsiologichni-doslidzhennia/otsinka-gromadianamy-diialnosti-vlady-riven-doviry-do-sotsialnykh-instytutiv-ta-politykiv-elektoralni-orientatsii-gromadian-liutyi-2020r.> (дата звернення 11.03.2020).

15. *Онопрієнко С.Г.* Особливості співвідношення інформаційної та правової культури. Повітряне і космічне право. 2017. № 2. С. 82–85. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npau_2017_2_15 (дата звернення: 11.03.2020).

16. *Шопіна І.М.* Інформаційно-психологічні впливи як категорія інформаційного права: поняття, ознаки, особливості дослідження. Наука і правоохорона. 2017. № 4. С. 134–140.

17. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr> (дата звернення: 03.01.2020).

18. Про інформацію: Закон України від 2.10.1992 № 2657-XII . Відомості Верховної Ради України. 1992. № 48. Ст. 650. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text> (дата звернення: 03.01.2020).

REFERENCES

1. Stratehichni komunikatsiyi: dosvid NATO. “Strategic Communications: NATO’s Experience. Strategic Priorities”. 2015. No 1. P. 147–152 [in Ukrainian].

2. *Barovska, A.V.* (2015) Stratehichni komunikatsiyi: dosvid NATO. “Strategic Communications: NATO’s Experience”. Strategic Ppriorities 1, 147–152 [in Ukrainian].

3. *Dzioban, O.P.* (2018) Stratehichni komunikatsiyi: do problemy osmyslennya sutnosti. “Strategic Communications: to the Problem of Understanding the Essence”. International Relations: Theoretical and Practical Aspects 2, 254–264 [in Ukrainian].

4. *Dubov, D.V.* (2016) Stratehichni komunikatsiyi: problemy kontseptualizatsiyi ta praktychnoy realizatsiyi. Strategic Communications: Problems of Conceptualization and Practical Implementation. Strategic Priorities 4 (41), 9–23 [in Ukrainian].

5. *Pocheptsov, H.H.* (2008) Stratehichni komunikatsiyi: stratehichni komunikatsiyi v politytsi, biznesi ta derzhavnomu upravlinni. “Strategic Communications: Strategic Communications in Politics, Business and Public Administration”. Kyiv: Alterpress. 216 p. [in Ukrainian].

6. *Tykhomyrova, Ye.B.* (2017) Stratehichni komunikatsiyi yak odyin z priorytetiv hlobalnoyi stratehiyi zovnishnoyi polityky i bezpeky. “Strategic Communications as One of the Priorities of the EUs Global Foreign Policy and Security Strategy”. International relations. Series “Political Science”. No 14. URL: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pol_n/article/viewFile/3068/2756 (Date of Application: 11.03.2020) [in Ukrainian].

7. *Salmikova, O.F., Kushnir, V.O., Chernobay, O.Yu.* (2019) Rozbudova systemy stratehichnykh komunikatsiy: dosvid NATO. “Formation of a System of Strategic Communications: NATO’s Experience”. Investments: Practice and Experience 21, 84–89 [in Ukrainian].

8. *Hrebenyuk, M.V.* (2017) Osnovy stratehichnykh komunikatsiy za standartamy NATO. “Fundamentals of Strategic Communications according to NATO Standards”: textbook. Kyiv: NUOU named after Ivan Chernyakhovsky. 180 p. [in Ukrainian].

9. *Paul Christopher* (2011) Stratehichni komunikatsiyi: problemy kontseptualizatsiyi ta praktychnoy realizatsiyi (transl. by Dubov D.V.). “Strategic Communication: Origins, Concept, and Current Debates”. 240 p. [in Ukrainian].

10. Military Doctrine of Ukraine: approved by the Decree of the President of Ukraine of September 24, 2015 No 555/2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/555/2015#Text> (Date of Application: 11.03.2020) [in Ukrainian].

11. *Ahafonova, N.O.* (2018) Normatyvno-pravove rehulyuvannya vzayemovidnosyn orhaniv publichnoho upravlinnya u sferi pravosuddyia i hromadskosti. "Legal Regulation of the Relationship between Public Administration Bodies in the Field of Justice and the Public". Scientific Notes of TNU named after V.I. Vernadsky. Public Administration Series. Vol. 29 (68). No 3. P. 17–22 [in Ukrainian].

12. On the Concept of Information Strategy of the Council of Judges of Ukraine: Decision of the Council of Judges of Ukraine No 72 dated 30.11.2012. URL: <https://rsu.court.gov.ua/rsu/rishennya/mfh>. (Date of Application: 11.03.2020) [in Ukrainian].

13. On the Communication Strategy of the Supreme Specialized Court of Ukraine for Civil and Criminal Cases: Resolution of the Plenum of the Supreme Specialized Court of Ukraine for Civil and Criminal Cases dated 22.11.2013 No 10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010740-13#Text>. (Date of Application: 11.03.2020) [in Ukrainian].

14. Otsinka hromadyanamy diyalnosti vldy, riven doviry do sotsialnykh instytutiv ta politykiv, elektoralni oriyentatsiyi hromadyan (lyuty 2020 r.). "Citizens Assessment of Government Activities, the Level of Trust in Social Institutions and Politicians, Electoral Orientations of Citizens (February 2020). URL: <http://razumkov.org.ua/napriamky/sotsiologichni-doslidzhennia/otsinka-gromadianamy-diialnosti-vldy-riven-doviry-do-sotsialnykh-instytutiv-ta-politykiv-elektoralni-oriyentatsii-gromadian-liuty-2020r>. (Date of Application: 11.03.2020) [in Ukrainian].

15. *Onopriyenko, S.H.* Osoblyvosti spivvidnoshennya informatsiynoyi ta pravovoyi kultury. "Features of the Ratio of Information and Legal Culture". URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npnu_2017_2_15. (Date of Application: 11.03.2020) [in Ukrainian].

16. *Shopina, I.M.* (2017) Informatsiyno-psykholohichni vplyvy yak katehoriya informatsiynoho prava: ponyattya, oznaky, osoblyvosti doslidzhennya. "Information and Psychological Influences as a Category of Information Law: Concepts, Features, Peculiarities of Research". *Nauka i Pravoohorona* 4, 134–140 [in Ukrainian].

17. Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of June 28, 1996. No 254k / 96-VR. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine. 1996. № 30. Art. 141 [in Ukrainian].

18. On Information: Law of Ukraine dated 02.10.1992 No 2657-XII. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine. 1992. No 48. Art. 650. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text> (Date of Application: 03.01.2020) [in Ukrainian].

UDC 316.77:34

Shopina Iryna,
Doct. Sci. (Law), professor,
Professor of Department of Lviv State University
of Internal Affairs MIA Ukraine,
Lviv, Ukraine
ORCID ID 0000-0003-3334-7548

STRATEGIC COMMUNICATIONS AS A LEGAL CATEGORY: CONCEPT AND DEVELOPMENT

Research article is devoted to the definition of the legal aspects of strategic communications. The conditions for conducting hybrid wars provide for the systematic implementation of information and psychological operations by the enemy aimed at destroying established legal relations in all spheres of the states life, discrediting officials and representatives of civil society, reducing the combat effectiveness of military formations and others. Achievement of a high level of protection of state sovereignty, territorial integrity and a democratic constitutional system and other vital national interests from real and potential threat is in the context of the exponential

© Shopina Iryna, 2020

DOI (Article): [https://doi.org/10.36486/np.2020.2\(48\).16](https://doi.org/10.36486/np.2020.2(48).16)

Issue 2(48) 2020

<http://naukaipravoohorona.com/>

development of information technologies requires a rethinking of existing information exchange systems. This is what determines attention to the phenomenon of strategic communications.

The author states that today military, political science, sociological, psychological, managerial and other aspects of strategic communications are being actively developed. Lack of legal research is observed at the same time. The task of legal science should include the formulation of the definition of the concept of “strategic communications” in the aspect of information activities of subjects of public administration. In addition, within the framework of jurisprudence, several proposals should be prepared regarding appropriate amendments to legal acts that enshrine the legal status of subjects of public administration. Appropriate scientific and legal support is required by the problem of establishment of legal responsibility for the subjects of legal relations in the field of strategic communications, as well as the development of legal aspects of the components of strategic communications – public diplomacy, public relations, military relations, information and psychological operations and other activities aimed at promoting the goals of the state.

Paper states that the concept of “strategic communications” can be understood in a broad and narrow sense. In the broadest sense, which is characterized by a complex nature and includes managerial, sociological, marketing, legal, military and other aspects, strategic communications can be characterized as a set of actions of subjects of influence aimed at achieving communication goals (accordingly, these goals can be managerial, commercial, political, etc.). In a legal sense, strategic communications arise as the types of information activities of public administration entities and civil society institutions, defined by the Constitution and international treaties of Ukraine, the laws and by-laws of Ukraine, aimed at achievement of their goals of a global nature.

Keywords: strategic communications, legal support, legal science, public diplomacy, public relations, information culture, legal awareness.

Отримано 10.06.2020